

CATALUNYA RELIGIÓ

EDICIÓ SETMANAL | TOTA L'ACTUALITAT A WWW.CATALUNYARELIGIO.CAT | DISSABTE 17 D'OCTUBRE DE 2020 | Número 96

PÀG. 8 | MARIA DEL MAR ALBAJAR
No tanta fe, si us plau

PÀG. 9 | NOVA REVISTA DE JOAN ARIMANY
Llarga vida a les relíquies

PÀG. 12 | COMUNICACIÓ
Christianity today,
també en català

PÀG. 15 | JOSEP RAVENTÓS
La història com a eina de compromís

PÀG. 20 | MIQUEL ÀNGEL PÉREZ
Sobre Joan Roig

PÀG. 22 | JOSEP LLIGADAS
L'apòstol Pau i els seus germans israelites

PÀG. 25 | PAPA FRANCESC
Els salms: pregar sense maquillatges

La incertesa en els centres oberts | PÀG. 4

Edició paper gratuïta

Mentre duri el confinament, **Catalunya Religió** editarem aquesta **versió setmanal en PDF** en obert per facilitar la seva distribució.

Us portem a casa l'actualitat religiosa.

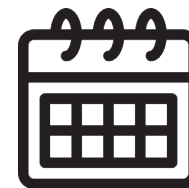
www.catalunyareligio.cat/acasa

Reenvieu l'edició setmanal als contactes de les vostres comunitats o amb els butlletins que gestioneu.

Agenda

Consulteu els propers esdeveniments

PÒRTIC

Ens ho expliquen des del centre obert Rialles dels germans maristes.
Hi ha sectors que estan acostumats a treballar en la incertesa.
Potser els infants i adolescents que acompanyen no saben què vol dir aquesta paraula.
Però en pateixen les conseqüències.

SUMARI

4 Actualitat

“Els centres socioeducatius com el Rialles ja tenim la capacitat de treballar en la incertesa”

Llarga vida a les relíquies

Christianity today: ara també en català

Mossèn Josep Raventós, la història com a eina de compromís

A Joan Roig se'l van carregar perquè mai va deixar d'anar a les esglésies

8 Panoràmica

No tanta fe, si us plau, per Maria del Mar Albajar

L'apòstol Pau i els seus germans israelites, per Josep Lligadas

Els salms, pregar sense maquillatges, per papa Francesc

27 Recull de premsa

28 La setmana a les xarxes

“Els centres socioeducatius com el Rialles ja tenim la capacitat de treballar en la incertesa”

L'inici de curs a les escoles ha arrencat amb una gran pressió sobre docents i equips directius i amb un concepte, el del grup bombolla, gravat a foc en el vocabulari d'experts, professors i famílies.

Però què passa amb aquelles activitats extraescolars, de lleure, o socioeducatives que són vitals pels infants i que no poden garantir el grup bombolla escolar per la seva naturalesa diversa? **Raül García** és director del **Centre Obert Rialles** a Santa Coloma de Gramenet. I explica com funcionen i com estan vivint aquesta nova realitat des d'aquest centre de la Fundació Champagnat, dels maristes.

Des de la secretària d'infància i adolescència, i aprovat pel Procicat, s'ha redactat un pla propi amb criteris de recomanacions, prevenció i organització pels Centres Oberts.

Aquests centres estan funcionant des del primer dia, tot i que els centres oberts comencen sovint l'atenció directa uns dies més tard que les escoles, però els educadors s'incorporen des del dia 1 de setembre.

Les activitats d'estiu, un èxit

"Nosaltres venim de treballar tot l'estiu i estem molt satisfets", explica Raül García. Tant el mes de juliol com agost els han treballat, i ho han fet amb el mateix volum d'infants de sempre. "Hem fet pràcticament el 100% d'activitats, hem pogut enviar vuit grups de colònies, i hem atès també els nostres infants d'educació especial", reconeix el director.

Al Centre Obert Rialles tenen un grup amb infants autistes i els han portat set dies de colònies, confinant-se els educadors amb els infants durant una setmana. "Són infants que no poden dur mascareta i amb qui fem també canvi de roba, per exemple. Hem tingut molt poques incidències, un educador dos dies aturat per una PCR i un altre grup afectat quatre dies, res més", afirma García.

En quant al concepte de grup bombolla, pensat en un inici pels grups classe de les escoles, s'ha optat per establir que el grup bombolla al Centre Obert és el seu, que no té res a veure amb el de l'escola. "Això no es pot solucionar de cap altra manera. Jo tinc els meus deu infants assignats, són el meu grup bombolla, i aquests provenen d'altres escoles, però això jo ja no ho puc controlar", explica. Ell controla un cop entren per la porta del Centre Obert. "Nosaltres hem fet opció per dur la mascareta en tot moment, tant els educadors com els infants. Prenem temperatura, posem gel, treballem amb grups de deu infants aproximadament i els nostres nens sí que porten mascareta des que entren i fins que surten".

El cas del Centre Rialles és una mica especial perquè a banda de donar berenar també fan sopars. Són l'únic Centre Obert de Catalunya que ho fa. "Quan fem sopars evidentment els infants s'han de treure la mascareta. Sí que hem canviat l'estructura dels torns del sopar perquè hi hagi menys infants concentrats".

Infants resilients

Els infants del Centre Obert Rialles, explica García, són infants que provenen de famílies carents, amb dificultats, que necessiten suport i seguiment. "La gran majoria estava desitjant poder tenir un espai on els infants poguessin estar acompanyats". Les famílies, reconeix, vi-

uen amb força visió positiva la reobertura del servei, tot i que també hi ha famílies que tenen recança, "però són minoritàries".

Quan a l'estiu van reprendre l'activitat després de dos mesos de confinament van veure que els infants tornaven millor del que tothom esperava. "Durant el confinament i abans de la reobertura del servei vaig estar en un grup de reflexió amb altres companys de Barcelona i jo apostava per aquesta línia també". Raül afirma que tenen famílies "amb alts nivells de resiliència, i sobretot per part dels infants".

Sabia que es trobarien amb una realitat complicada però que no seria tan dramàtic com es pintava. Tot i així és cert que hi ha tot un tema de salut mental, explica, "que és latent i que no emergeix en els primers dies". Els infants van arribar amb una certa normalitat però ara comencen a sortir temes que s'han d'anar abordant i acompanyant.

Del tema del confinament hi ha alguns aspectes que els preocupen molt, a banda dels que ja la societat en parla. "Nosaltres som un recurs de prevenció i detecció. Si ens priven del sentit

principal que és el de poder estar i veure l'infant hi ha moltes coses que se'ns poden escapar", reconeix. Intenten dissenyar estratègies per poder aproximar-se i no perdre el contacte per saber què estan passant alguns dels infants. També, però, alerten que s'han trobat molts infants amb sobrepès. Això ha repercutit també en una certa pèrdua de to muscular i inclús actitudinal com d'efecte mandra respecte les activitats. "Trobem ara infants que estan més tranquils asseguts, que costava moltíssim, que fent activitat física a la muntanya".

En quant a la necessitat i plantejament d'obrir el servei o tancar-lo, Raül García ni tan sols dubte. "Nosaltres hem tingut la pressió que havíem d'obrir sí o sí, no era opcional aquí". Reconeix que els centres com el seu han estat la prova per saber com es podia gestionar l'obertura de les escoles al setembre, i creu que "se'ls ha utilitzat". Els centres socioeducatius com el seu, però, "ja tenen la capacitat de treballar en la incertesa", de treballar en precari, des de la dificultat, perquè "és el nostre àmbit habitual de treball".

Demana, però, que també s'acompanyi als professionals, als educadors, perquè no es pot oblidar que els educadors també han fet confinament i que tenen històries personals. "Hi ha hagut molt de patiment dels professionals". Van viure un canvi de sistema de treball d'un dia per a l'altre, un teletreball sense eines, o no poder arribar als seus infants per la bretxa digital i educativa. Han fet coses molt boniques, afirma, però no hem d'oblidar "que hem patit per fer-les".

GLÒRIA BARRETE -CR | [LLEGIR AL WEB](#)

Sudan del Sud: acord de treva amb la mediació de Sant'Egidio

El govern del Sudan del Sud i els moviments de l'oposició han acordat un full de ruta per aconseguir una pau duradora i promulgar una reforma de la constitució. Al novembre les parts es tornaran a reunir a la seu de Sant'Egidio. Es tracta d'una declaració de principis que estableix les qüestions que centraran les converses per al futur del Sudan del Sud i un acord per implicar tots els grups rebels en el control del compliment de l'alto el foc.

MARCO GUERRA -VATICAN NEWS | [LLEGIR AL WEB](#) (+)

Amics de la Casa del Miracle aprova els seus estatus

Després d'un llarg recorregut de suport als monjos de Montserrat que gestionen la Casa d'Espiritualitat, una experiència que s'ha mostrat molt reeixida, els Amics de la Casa del Miracle han decidit fer un nou pas: crear formalment una associació de caràcter civil i fixar-se les prioritats per als propers anys. La junta escollida està formada per **Assumpció Ros** (presidenta), **Àngels Canals** (secretària), **Teresa Barzano** (tresorera), i **Josep Rosell**, **Mercè Mariné** i **Antoni Pou**, vocals.

AMICS DE LA CASA DEL MIRACLE | [LLEGIR AL WEB](#) (+)

L'Editorial Claret publica 'Fratelli tutti' en català

La tercera encíclica del **papa Francesc** presentada a Assís a principis d'octubre, '**Fratelli Tutti**', ha estat publicada en català en una edició de l'Editorial Claret. En un context on el món està patint els efectes de la Covid-19, el dissabte dia 3 d'octubre, el papa Francesc va firmar una nova encíclica: 'Fratelli tutti', al Sacro Convent d'Assís, davant del sepulcre del Poverello. Aquesta nova encíclica, traduïda al català i publicada per l'Editorial Claret, està centrada en la fraternitat i inspirada en les paraules de Sant Francesc d'Assís, "Fratelli tutti", és a dir, "germans tots".

EDITORIAL CLARET | [LLEGIR AL WEB](#) (+)

No tanta fe, si us plau

PER MARIA DEL MAR ALBAJAR
A DES DE SANT BENET

Ajuda'm Senyor a tenir menys fe, a fer que la meva fe sigui més petita, molt més petita. Tot i que sovint sembla que tenir més fe ens permetria afrontar i superar millor les difícils situacions que ens toca viure, el que Jesús ens ensenya és, en canvi, a reduir la nostra fe. Com un gra de mostassa, diu Jesús, que és la més petita de les llavors.

Jesús va topar amb la fe i les fes del seu temps. La fe que el lloc on s'havia d'adorar Déu era Jerusalem. La fe que les malalties i els accidents eren càstigs de Déu. Que Déu només escoltava els homes. A les dones, en canvi, només les escoltava

a través dels homes. I així un llarg etcètera. I Jesús va reduir tota la fe a la fe en un Déu que allibera perquè és amor que estima sense condicions.

Avui també ens toca deixar de creure i fer la fe més petita, molt més petita. Deixar de creure en tot allò que, prenent defensar el meu grup -sigui església institució, o altres institucions, la comunitat, la família, etc.-, ens allunya de persones i de la veritat. Deixar de creure que preservar el meu honor està per sobre de la justícia, que la meva necessitat d'aprovació dels altres està per sobre de la veritat, que la defensa de la meva raó justifica la violència o que

la defensa de la meva seguretat està per sobre de la dignitat de ningú altre, que l'èxit és prova d'anar per bon camí o que és millor guanyar que perdre. Necessito deixar de creure en tantes petites i grans fes que em tenen agafada a la superfície de qui sóc, lluny de mi, per tal de poder arribar a qui sóc, dins meu, on batega la petitíssima i, alhora, infinita veritat, Crist que viu en mi. Ajuda'm Senyor; que la meva fe sigui tan petita com la d'aquells que et van reconèixer en el pessebre on vas néixer i en la creu on vas morir.

Llarga vida a les relíquies

A qui se li podia acudir editar una revista en català dedicada exclusivament a les relíquies de sants presents al nostre territori? Sens dubte, a en **Joan Arimany**. L'interès per l'etnografia i tot el que gira entorn de la devoció popular, li ve d'adolescent. Ara dona sortida a una pila de coneixements i documentació a través de **diverses iniciatives**. I la més recent és la revista *Reliquiae sanctorum in Catalonia*.

La nova revista, en format digital, es publica cada dos mesos i recull informació sobre les relíquies de sants amb una adscripció territorial de Catalunya, oberta també als Països Catalans. La **subscripció és gratuïta** i el registre es fa des del mateix web. El primer número va sortir el mes de setembre.

Com els jugadors de futbol

Des de la seva especialitat, Arimany entén que “les relíquies tenien una força cohesionadora de la comunitat”. Aquests objectes de veneració corresponien a santes o sants patrons de ciutats o de nuclis urbans. “Esdevenien símbols identitaris”, assenyala.

Ho compara amb els jugadors de futbol d'avui: “La idealització de sants i santes es podia concretar en un element físic, la relíquia”. Això feia “molt més fàcil reforçar el lligam emocional per un poble pràcticament analfabet i una cultura modesta”. En l'editorial del **primer número**, també parla del caràcter aglutinador d'aquests objectes.

El Covid-19 i el futur de les relíquies

Però podrien acabar sent només el record d'una generació concreta? Quina funció poden tenir avui les relíquies? Abans de respondre, Arimany analitza la història recent del nostre país.

“Amb la devoció a les relíquies hi ha hagut dos grans enemics”. La primera, la guerra civil, que en va fer desaparèixer moltes. I la segona? “La societat tendeix a veure la devoció a les relíquies com una pràctica de superstició o passada de moda”. També atribueix part de responsabilitat a la institució eclesial: “La mateixa Església les ha abandonat: perquè s’han transformat els valors a què estaven associades les relíquies.”

No sap què passarà a partir d’ara amb les mesures higièniques que marca la prevenció del coronavirus. “La Covid-19 pot modificar els pocs exemples de veneració que queden, però jo crec que les relíquies tindran una vigència”. Sap que “el factor generacional pot tenir un pes molt gran”, però no amaga la seva il·lusió: “Desitjo que es recuperin altres formes d’expressió personal cap al transcendent”.

“Intentaré fer de vigilant”

En aquest sentit, Arimany es proposa deixar testimoni escrit del que s’ha fet fins ara: “Intentaré fer de vigilant perquè cada vegada que es perd un ritual es perd una mica de l’essència de nosaltres”. I això afecta l’àmbit personal, de qui hi ha viscut en primera persona, com la comunitat que hi dona continuïtat.

Arimany alerta que “el perill està en què quan aquests gestos es trenquen, ja s’han trencat per sempre més”. Però vol pensar que “seguiran sent presents, potser no en la forma que se’ls ha mantingut fins ara, en molts casos residual, però que encara seguiran tenint un valor”. I subratlla: “Alguna cosa quedarà de les relíquies perquè han tingut un gran valor per la comunitat”.

L’actualitat de les relíquies

Parlar de ‘relíquies’ sovint és sinònim d’època passada, el terme té connotacions de cosa antiga o, fins i tot, carrinclona. Però Arimany **sempre defensa** que “les relíquies de sants sempre són notícia”.

Amb la nova revista, Arimany vol fer evident dues realitats. La primera, que “les relíquies són més actuals del que ens pensem”. I la segona, que “a Catalunya tenim una riquesa de relíquies de sants molt interessant i important”.

Ho demostra amb aquest projecte personal, que compta amb la revista, però també un **canal de vídeo** a Youtube i una **pàgina de Facebook**. La web aglutina tots aquests canals: “Són eines per visualitzar els temes d’estudi, en aquest cas, sobre les relíquies”, apunta Arimany. En el web ofereix lèxic, curiositats, arquitectura i detalls sobre tota mena de sants. També hi ha disponible un mapa amb la **ubicació de les relíquies sobre el territori**.

“Les relíquies són un tema molt ric i es pot explotar des de moltes perspectives”, diu el manlleuenc **Joan Arimany i Juventeny**. És gestor cultural especialitzat en religiositat popular. I treballa amb temes de relíquies de forma més intensa des de 2007. “La revista dona aquesta cohesió a tota aquesta informació”. La pandèmia l’ha fet apostar pel format digital de la revista. Li permet arribar a un públic molt més gran i li possibilita tenir algun subscriptor in-

ternacional. Tot i que és un projecte personal, ja compta amb d'altres col·laboradors per al segon número, que es publicarà al novembre.

"A Europa això es tracta amb naturalitat"

Catalunya no compta amb cap mena d'inventari de relíquies, segons Arimany. No li consta cap catàleg ni registre. "Hi ha relíquies que es coneixen per la seva transcendència històrica, però no es coneixen moltes relíquies que arriben a les parròquies més senzilles".

Què passa a d'altres indrets? "Fora de l'Estat espanyol es fa molta més feina en l'àmbit de les relíquies que aquí". No és estrany que organitzin simposis o es publiquin revistes. I que aquestes publicacions no siguin només en format digital, sinó també edicions bibliogràfiques.

A Catalunya, reconeix, hi ha un primer escull a superar: "Tots els temes de religió tenen una medalla penjada que fa que no siguin simpàtics a molta gent". Diu que "els relaciona amb un règim polític o una manera de fer i de ser d'altres èpoques", mentre que "a Europa això ho tracta amb naturalitat".

Llocs que mantenen viva la devoció

Quines poblacions de Catalunya mantenen viva la devoció a un sant a partir de les seves relíquies? Arimany posa dos exemples rellevants: **Sant Eudald**, a Ripoll, i **Sant Patllari**, a Camprodon. "El 21 de juny, en acabar la missa de sant Patllari, es passa a besar un reliquiari menor -en diuen Sant Patllari petit, una figura d'argent amb una petita relíquia- i en besar-lo obtenen un cartonet amb un cotó", explica.

Es tracta d'un cotó que ha estat durant tot un any "en contacte amb la relíquia autèntica de Sant Patllari". Arimany defensa que l'origen d'aquesta pràctica està vinculat a Girona: "Aquest fenomen dels cotons que es donen només passa amb comarques vinculades amb l'àmbit gironí, fins i tot traspasant bisbats".

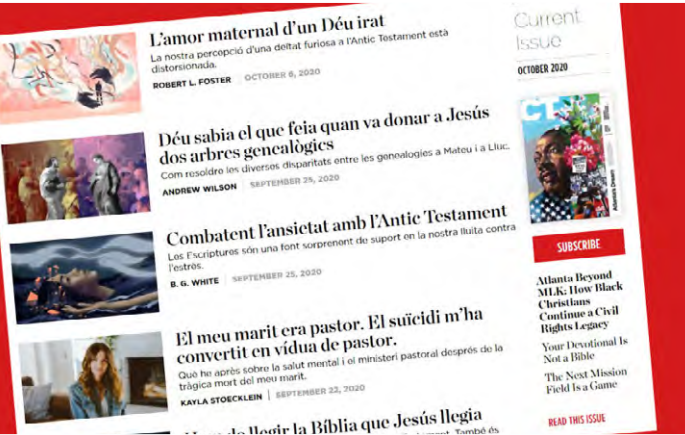
Els goigs i altres fonts documentals

Per a editar la revista, Arimany compta amb una referència clàssica de la devoció popular. Els goigs molt sovint estan dedicats a les relíquies de sants. "Són una font documental a la que no sempre se li dona el valor que té".

La gent canta els goigs per la missa de la santa o del sant patró d'un municipi. "En aquell moment interioritzen el missatge que el mateix sacerdot acabava de dir." Un cant que s'aprèn per repetició i amb el qual "el poble feia seu aquell missatge i l'assumia". I de què parlen? "Els goigs acaben parlant d'uns missatges o beneficis que el sant o la santa aporta a la comunitat".

Pel que fa a les relíquies, l'objecte sovint ha desaparegut, però no sempre el relat que en parla. "Amb les guerres han anat desapareixent relíquies; i la guerra civil en va fer una neteja bastant gran, però, gràcies a aquests documents editats anteriorment a la guerra civil, en tenim coneixement".

Arimany demana ser curós amb les fonts d'informació. I discriminar els casos que tenen versemblança dels que són relats fruit de la invenció literària. "En l'època del Barroc es van escriure obres que tampoc no tenien una solidesa documental suficient; avui no passarien la prova del cotó que demana la historiografia actual", apunta.

Christianity Today, ara també en català

Nova aposta per la normalització de la presència i opinió del cristianisme protestant en llengua catalana. Des de mitjans de setembre, la revista americana *Christianity Today* ha començat a traduir articles en català. Especialitzada en teologia, església i cultura, el *Washington Post* la considera la revista insígnia en el món evangèlic.

Christianity Today va ser fundada l'any 1956 per **Billy Graham** i liderada editorialment en els seus primers dotze anys pel teòleg nord-americà **Carl F. H. Henry**. La raó de ser d'aquesta publicació queda ben recollida en l'expressió "beautiful orthodoxy". *Christianity Today* busca comunicar la veritat i la bellesa de l'evangeli a un món necessitat de veritat, bondat i bellesa. I ho fa evitant les arestes de la intransigència que a vegades acompanya determinades expressions del cristianisme. A les acaballes de l'estiu, **Israel Planagumà** -traductor freelance i cristià protestant- es va assabentar que *Christianity Today* buscava traductors en diferents

llengües i va decidir posar-se en contacte amb ells. Va oferir-se per traduir de l'anglès al català, malgrat que la revista en aquell moment cercava traductors a llengües "globals". El fet que la seva Global Media Manager, **Morgan Lee**, hagués fet un semestre d'estudis a Barcelona va facilitar molt les coses. Un cop acceptada la proposta, va trobar l'ajuda inestimable de **Carme Tenas** com a correctora. I ara el [portal en català de Christianity Today](#) és una realitat. S'hi pot accedir directament, o també per subscripció a un [canal de Telegram](#).

Es preveu que es publiquin dos articles per setmana. Seran una selecció de temes d'actualitat al món i rellevants a Catalunya des d'una perspectiva netament cristiana. També amb vocació d'establir ponts de comunicació amb una societat cada vegada més allunyada del fet religiós en les seves expressions més formals o institucionals.

La Fundació “la Caixa” destina més de 870.000 euros a 33 projectes que promouen la inserció sociolaboral en el context de la Covid-19 a Catalunya

La Fundació “la Caixa” ha destinat un ajut de **870.260 euros a 33 projectes** d’inserció sociolaboral en el context de crisi sanitària a Catalunya. Els projectes han estat impulsats per entitats socials de les províncies de **Barcelona (29), Girona (3) i Lleida (1)** i tenen com a objectiu la **formació per a la millora de l’ocupació**, incloses noves oportunitats educatives, i la **promoció de l’auto-ocupació i l’apoderament dels col·lectius més vulnerables** especialment afectats per la crisi de la Covid-19.

L’entitat ha incrementat aquest any fins als **3,5 milions d’euros** la inversió en iniciatives que fomenten la inserció sociolaboral de joves i persones en risc d’exclusió i especialment vulnerables davant les conseqüències de l’actual crisi sanitària. Aquesta aportació es canalitzarà a través del suport a **135 projectes** que han estat seleccionats en la convocatòria d’Inserció Sociolaboral del **Programa d’Ajuts a Projectes d’Iniciatives Socials 2020** que tindrà com a beneficiàries directes prop de **15.000 persones en risc d’exclusió**.

Aquesta convocatòria és la primera del **Programa d’Iniciatives Socials 2020** que es va obrir en

plena situació d’estat d’alarma, cosa que va permetre ampliar les bases per incloure en els objectius aquells projectes que aborden els nous reptes derivats de la crisi de la Covid-19 i que potencien l’acompanyament als col·lectius socials més afectats. Aquesta actualització s’ha traduït en un increment significatiu del nombre de projectes presentats -un **32% més** respecte a la con-

vocatòria de l’any passat- i en un augment de la dotació econòmica prevista en més de **200.000 euros** fins arribar a la xifra total de **3,5 milions d’euros**.

Amb aquesta convocatòria, la Fundació “la Caixa” pretén promoure projectes d’inserció sociolaboral adreçats a joves, persones amb discapaci-

tat i/o trastorn mental o persones en risc d'exclusió, amb l'objectiu de **potenciar les seves capacitats i competències** d'acord amb les necessitats del teixit empresarial del territori, **fomentant la seva autonomia i afavorint la incorporació al mercat laboral**.

De tots els projectes seleccionats, el **47% responen** directament a les noves **necessitats derivades de la crisi social i sanitària provocada per la Covid-19**. En aquest sentit, els projectes incideixen en noves necessitats com la **formació en mesures d'higiene** i desinfecció, **adaptació de tallers** i processos per a la **fabricació de màscares** i equips de protecció individual i **orientació cap a noves oportunitats laborals** associades a la rotació en els llocs de treball per baixes temporals. Un altre dels reptes que incorporen aquests projectes recau en l'aplicació de **metodologies digitals i telemàtiques** que pretenen dotar les persones de competències i habilitats per conèixer i dominar les eines claus per al seu futur laboral i que permeten disminuir el contacte personal.

El director general de la Fundació "la Caixa", **Antoni Vila**, ha posat en valor l'esforç de les entitats participants i de la pròpia fundació per donar resposta als nous reptes socials provocats per la Covid-19. "**La nova realitat requereix un major esforç per donar resposta a les necessitats sorgides en un context de crisi social i sanitària sense precedents, de manera que era necessari reforçar el suport a les entitats que fan possible el desenvolupament diari dels projectes**", assenyala el director general de la Fundació "la Caixa".

Mossèn Raventós, a l'esquerra amb l'autor de l'article | CENTRE TARRACONENSE

Mossèn Josep Raventós: la història com a eina de compromís

Mossèn **Josep Raventós i Giralt** (1929-2020) va néixer a la Pobla de Mafumet (Tarragonès) el dia 27 d'abril de 1929. **Va morir dilluns** a l'edat de 91 anys. L'u d'octubre havia mort el pare **Hilari Raguer i Suñer** (1928-2020), monjo de Montserrat, als 92 anys. Compartien l'amistat i l'ofici d'historiador, rigorós i compromès. La biografia, personal i familiar, i l'època en què van viure, primer el franquisme i després la transició i la democràcia, els va encaminar decididament vers la història.

L'experiència aclaparadora del nacionalcatolicisme els va dur sovint a denunciar-la, però també, a cercar-ne les arrels, causes i conseqüències. I, encara més, els va dur a interrogar-se personalment, però també com a preveres que eren, perquè l'Església espanyola havia hipotecat el seu futur a canvi d'una llibertat, que ambdós sempre van considerar tutelada i tributària del franquisme.

La recerca els va permetre descobrir, valorar i difondre l'existència d'una altra Església, que havia respost de manera diferent quan va acarar la II República, la Guerra Civil o el franquisme. La figura del cardenal **Francesc d'As-**

sís Vidal i Barraquer (1868-1943), estudiada pels dos historiadors; la del seu vicari general, el doctor **Salvador Rial i Lloberas** (1877-1953) i la del laic cristià **Manuel Carasco i Formiguera** (1890-1938), contemplada pel pare Raguer, o l'Església catalana clandestina (1936-1939), reivindicada per mossèn Raventós i **Albert Manent**, mostraven que una altra opció hauria estat possible.

Llibertat davant l'autoritat

Mossèn Josep Raventós era un home de geni viu. Una persona que valorava els principis fins a la seva darrera conseqüència. En determinades ocasions la fidelitat en allò que pensava el va privar, com altres feien amb tranquil·litat de consciència, de variar el rumb, de fer marxa enrere, o d'aplegar-se en allò que resultava més fàcil i acabava esdevenint més socialment rentable. Així, sempre va exercir el seu ministeri amb llibertat davant l'autoritat.

Aquesta actitud la va tenir tant amb les autoritats eclesiàstiques com amb les autoritats civils. Amb aquestes darreres, seguint l'esperit postconciliar, va mantenir sempre una relació

lliure, aliena a tota submissió i servilisme, però alhora sempre oberta a la col·laboració en tot allò que cercava el bé comú dels ciutadans i ciutadanes, molts d'ells feligresos seus. Aquesta forma de relacionar-se amb el poder va marcar la seva estada a la parròquia de Sant Pere Apòstol de Reus, d'on va ésser prior.

Empatia pel cardenal proscrit

El seu amor a Catalunya i a l'Església que pelegrina a Tarragona, arrelava en el principi de l'encarnació en una realitat concreta que l'Evangelí reclama. En cap cas aquest arrelament el va privar de restar obert a realitats més globals, però sempre des de la fidelitat en allò que era concret. Juntament amb **Albert Manent i Segimon** (1930-2014), quan era rector de l'Aleixar, es va escarrassar per difondre la campanya: *Vollem bisbes catalans!* Un bisbe que surt d'entre la gent del seu poble, opinava, és un bisbe que coneix i entén el seu poble.

L'acostament al cardenal **Vidal i Barraquer** el va fer, en un primer moment, gràcies al testimoni d'experiències personals, algunes de la seva pròpia família o de preveres tarragonins.

L'obra de mossèn **Ramon Muntanyola i Llorach** (1917-1973), com en molts altres casos, el va ajudar a recuperar l'empatia amb el cardenal proscrit.

Tanmateix, el fet que haguessin segrestat i alienat la memòria de l'Església que pelegrina a Tarragona, que ell tant estimava, el va determinar a estudiar en profunditat la persona i la vida de Vidal i Barraquer. Durant la seva estada al Seminari Pontifici de Tarragona el nom i la vida del cardenal van restar absents i prohibits. Aquell home, perseguit per la F.A.I. que el volia assassinar per que era un clergue i es va veure obligat a exiliar-se a la cartoixa italiana de Farneta. Aquell cardenal a qui **Franco**, el vencedor de la Guerra Civil, no va permetre tornar, perquè no va signar la Carta Col·lectiva (1937), perquè no acceptava que la llibertat de l'Església, després d'una cruenta persecució religiosa, valgués la legitimació d'un cop d'estat, d'una guerra intencionadament allargada fins a l'extermini de l'enemic i el retorn al regalisme borbònic.

Mossèn Raventós va escriure: "El nom de Vidal i Barraquer va necessàriament lligat a la guer-

ra civil i al franquisme subsegüent. Ell, però, no hi va perdre l'honor. Catalunya i l'Església, amb ell tampoc. A desgrat seu, el cardenal esdevingué una figura de primera fila, polèmica i malconeguda. Un símbol aglutinador d'apassionaments devots i de menyspreus visceral. La seva recerca històrica del personatge, quan en va elaborar una petita biografia, el va portar a reconèixer: "no pot ésser desapassionada. Espero, en canvi, que sigui sincera, sense amagar ombres ni foscors". Així treballava l'historiador, perquè així eren, tant l'home, com el creient.

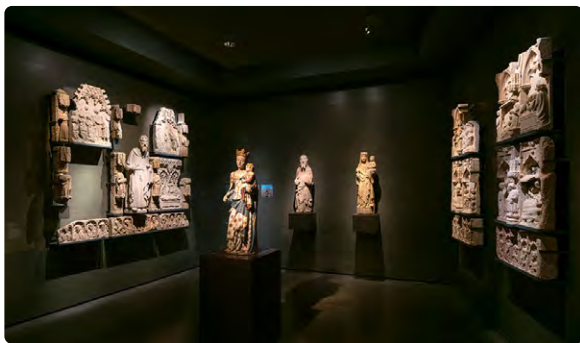
Als pares conciliars: "Sigueu tot ulls"

Una altra experiència historiogràfica per a ell va ésser recuperar la memòria sobre els concilis provincials tarraconenses (419-1995). Ell ma-

teix va formar part del darrer concili provincial de 1995 convocat per l'arquebisbe **Ramon Torrella i Cascante** (1923-2004).

L'estudi el va titular profèticament: *La sinodali-tat a Catalunya*. No es tractava d'enfil·lar un llarg rosari de reunions episcopals ancorades en el passat, es tractava de retrobar l'esperit sinodal de les esglésies que conformaven avui la Tarraconense. Així, recordava com l'arquebisbe **Josep Sanxis i Ferrandis** (1680-1694) esperonava als pares conciliars dient-los-hi: "Sigueu tot ulls: endavant, per preveure el futur, endarrere, per recordar el passat". I reblava les seves conclusions dient: "Possiblement el que millor defineix el tarannà dels nostres pares conciliars és la combinació de sol·licitud pastoral i prudència legislativa".

El doctor **Josep Pont i Gol** (1907-1995), com ho fou per a molts d'altres preveres de la seva generació, en va ésser el seu principal referent. D'ell n'elogiava sempre el seu amor a l'Església de Tarragona, la seva senzillesa i sinceritat i el coratge d'haver intentat aplicar a l'arxidiòcesi de Tarragona el **Concili Vaticà II**. Aquell mateix concili que, rebut com un alè d'aire fresc, pur i lliure, després de la paràlisi estantíssima del nacionalcatolicisme i de la dictadura franquista, va acabar modelant al pare Hilari Raguier, a mossèn Josep Raventós i a tota una generació de laics i laiques, religiosos i religioses, diaques permanents i preveres catalans dels quals els cristians i cristianes d'avui en som deutors i deutores.

El Museu de Lleida recorrerà la sentència que el separa de l'art de la Franja

El Consorci del Museu de Lleida ha acordat apel·lar la sentència en relació als béns de les parròquies de la Franja, per continuar “defensant la protecció de les obres artístiques, la unitat de la col·lecció (amb més d'un segle i mig d'història) i la possessió i custòdia impecables d'aquest patrimoni”. La decisió s'ha pres aquest dimarts, durant el plenari del Consorci, format per la Generalitat, la Diputació de Lleida, la Paeria, el Consell Comarcal de Segrià i el bisbat de Lleida.

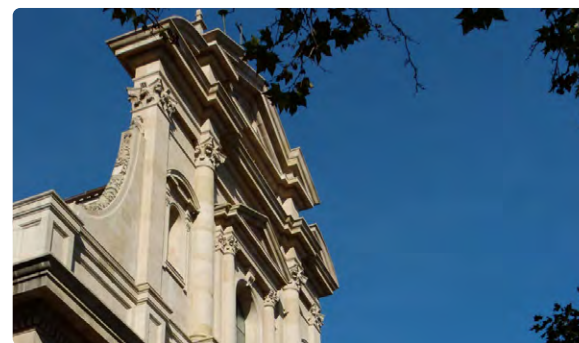
MUSEU DE LLEIDA | [LLEGIR AL WEB](#) (+)

Santiago Alba Rico: “Cal preservar el valor de les coses”

L'escriptor i filòsof **Santiago Alba Rico** (Madrid, 1960) ha estat el protagonista de la conferència d'inici de curs 2020-21 del Centre d'Estudis Cristianisme i Justícia que ha tingut lloc aquest dimarts, de manera telemàtica, on ha sostingut que “cal preservar el valor de les coses”. Alba Rico, que ha impartit la conferència des de la seva residència a Tunísia a causa de la situació sanitària actual, ha donat resposta a la pregunta “què hem de preservar?”, que titulava l'acte d'obertura del curs.

CRISTIANISME I JUSTÍCIA | [LLEGIR AL WEB](#) (+)

Vic acull la cloenda dels 150 anys de la mort del pare Claret

Els missioners claretians d'arreu del món tindran posada la mirada a Vic els propers dies 23 i 24 d'octubre. Celebren la cloenda del 150è aniversari de la mort del pare Claret i ho fan a la casa mare de la congregació i al Temple on es troba el seu sepulcre. L'acte central de la cloenda serà l'Eucaristia de dissabte 24, que presidirà el cardenal claretjà **Aquilino Bocos**, i que concelebraran el superior general, **Mathew Vattamattam**, el bisbe de Vic, **Romà Casanova**, i el provincial de la Província de Sant Pau, **Ricard Costa-Jussà**.

CLARETIANS | [LLEGIR AL WEB](#) (+)

● ÀLBUMS IL·LUSTRATS

● CONTES DESEXPLICATS

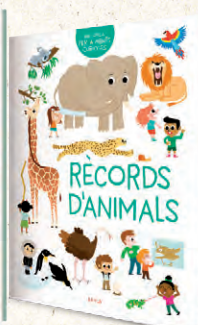
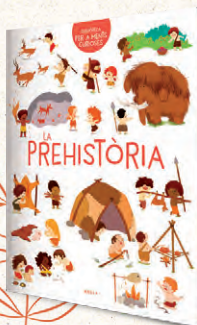
● ULLS DE MITJANIT

● ORIOL PELACANYES

● BIBLIOTECA PER A MENTS CURIOSES

● BON JAN

Novetats per llegir quan arriba el fred

Llibres que fan lectors

BAULA

A Joan Roig se'l van carregar perquè mai va deixar d'anar a les esglésies

Diuen que era bon noi, una mica apassionat. Al cementiri de Santa Coloma li van ficar quatre trets al pit i un al cap, tenia 19 anys. Quan van cometre l'assassinat, sembla que els sicaris es van discutir entre ells, alguns no ho veien clar. Ell no s'havia ficat en problemes, i sembla que els va caure simpàtic. A sobre abans de carregar-se'l, ell els va perdonar.

Joan Roig vivia al Masnou, treballava en una botiga, a les nits intentava tirar endavant amb els estudis. Estava molt implicat en la seva paròquia, i era monitor d'un grup de nens i joves. Sembla que la política no li interessava, encara que sí la situació social de país, molt deteriorada. Ell creia que en l'Evangelí hi havia els pilars d'una societat més justa, i ho transmetia amb passió. Li va tocar viure una mala època, en un mal lloc, l'Espanya dels anys trenta; anys d'il·lusions frustrades i crims imperdonables. Els que el van matar també tindrien els seus ide-

als, però el clima de violència i descontrol s'ho menjava tot. A ells també els van matar després, amb la mateixa impunitat que havien actuat ells. A Joan se'l van carregar, segurament, perquè mai va deixar d'anar a les esglésies, ni quan cremaven. I visitava als que, amagats, tenien por.

Quan el portaven a matar, els va parlar de la seva fe en Jesús als seus executors; això els va impressionar i ho van recordar després. Les seves últimes paraules van ser: "Que Déu us perdoni, com jo us perdono". Quan va acabar la guerra, els vencedors van presumir del seu catolicisme, però els va faltar el manament cristià del perdó. Aquells milicians de Badalona van voler eliminar el seu cos, i els vencedors, el seu esperit.

El 7 de novembre el **beatifiquen a la Sagrada Família**. Que el seu bon cor sigui un lloc de trobada.

"Obrir camins d'esperança" a la jornada general l'ACO

Aportar algunes pistes que puguin ajudar en la construcció col·lectiva de noves formes de vida davant el desafiament de la crisi, ha estat el fil conductor que ha recorregut la 67a jornada general que el moviment d'Acció Catòlica Obrera (ACO). La jornada, celebrada aquest dilluns de manera telemàtica ha comptat amb la **ponència de Pepa Torres**: "Obrir camins d'esperança i inclusió en temps de pandèmia". En la jornada, s'ha acomiadat la presidenta **Maria Martínez**, després d'haver fet aquest servei els darrers quatre anys, i sense cap relleu fins al moment.

ACO | [LLEGIR AL WEB](#) (+)

La Llibreria diocesana de Tarragona reobre les seves portes

Aquest dijous, festa de Santa Teresa de Jesús, l'arquebisbe **Joan Planellas** ha beneït les instal·lacions del que serà la nova Llibreria de l'arquebisbat que com a novetat disposarà, gràcies a la col·laboració amb la Llibreria Claret, d'una **plataforma en línia** on poder fer les comandes que, posteriorment, es podran recollir a la mateixa Llibreria. Tindrà la seva seu a la casa de l'arquebisbat accedint-hi directament des del carrer, entre el Pla de Palau i el carrer de sant Pau.

ARQUEBISBAT DE TARRAGONA | [LLEGIR AL WEB](#) (+)

Bon Preu col·labora amb Càritas Catalunya

Durant tot el mes d'octubre el Grup Bon Preu efectuarà una campanya d'arrodoniment solidari a benefici de Càritas Catalunya. La campanya tindrà lloc través de la seves xarxes de supermercats de Bonpreu i Esclat a Catalunya. La crisi sanitària provocada per la COVID-19 està esdevenint en una crisi social de conseqüències devastadores per a moltes persones i famílies. Però aquesta crisi social no està afectant a totes les persones per igual, sinó que l'impacte ha estat més evident en aquelles llars que ja estaven en una situació de major precarietat.

CÀRITAS CATALUNYA | [LLEGIR AL WEB](#) (+)

L'apòstol Pau i el seus germans israelites

**PER JOSEP LLIGADAS
A UNA FONT QUE RAJA SEMPRES**

Eren contundents, les lectures de l'altre diumenge, el 4 d'octubre. Especialment la primera, la d'Isaïes 5,1-7, el cant de l'enamorat a la seva vinya. Un cant que evoca tot el que un propietari ha fet per la seva vinya, i la tristesa de veure que la vinya només dona raïms agres. Davant d'això, el propietari decideix abandonar la vinya tan estimada, i deixar que es converteixi en un ermot. I acaba: "La vinya del Senyor de l'univers és el poble d'Israel, i els homes de Judà són els ceps que havia preferit. N'esperava justícia, però no hi veu sinó injustícies; n'esperava bon dat, però hi sent el clam dels oprimits".

Aquesta profecia tan dura lliga amb una cosa que dèiem en aquesta mateixa pàgina el mes

passat en un article dedicat a la fe i les obres. Dèiem que, en el conflicte que va sorgir a la primera Església entre els qui defensaven que per ser cristià calia abans acceptar les prescripcions de la llei jueva i els que deien que no calia, van guanyar aquests últims. De fet, el nombre de jueus que van acceptar el cristianisme va ser molt petit, comparat amb el nombre de pagans, i els jueus van acabar dissolts dintre l'Església majoritàriament procedent del paganisme.

Aquest conflicte, però, va acompanyar Pau tota la seva vida. Primer, per les batalles amb els cristians defensors de la judaïtzació, que van posar en joc tota la seva artilleria a vegades amb molt pocs miraments. I després, quan la cosa ja esta-

va força encarrilada, amb un altre conflicte: un cert menyspreu dels cristians procedents del paganisme envers els que eren d'origen jueu, a la qual cosa s'afegia un greu problema teològic, el de preguntar-se si Déu, el Déu fidel, s'havia desdit de les seves promeses al poble d'Israel.

A la carta als Romans, Pau afronta aquest doble conflicte en els capítols 1 al 4 i 9 a l'11. Llegiu-los, que val la pena entrar en el pensament del cristianisme primitiu i en com anaven afrontant les qüestions que se'ls plantejaven, encara que aquestes qüestions a nosaltres ens quedin llunyíssim. (Li haureu de disculpar a Pau, però, la repugnància profunda que li produïen les relacions homosexuals, que apareix clarament en el primer capítol).

Diu Pau, a Romans 9,1-5: "Unit a Crist i tenint per testimoni la meva pròpia consciència guiada per l'Esperit Sant, declaro amb tota veritat, i no menteixo, que sento una gran tristesa i un dolor constant al fons del cor. Pel bé dels meus germans, la gent del meu llinatge, jo mateix desitjaria ser maleït i separat de Crist! Com a israelites, els pertanyen la gràcia de ser fills, la glòria de Déu, les aliances, la Llei, el culte i les prome-

ses; també són d'ells els patriarques, i, com a home, ha sortit d'ells el Crist, que és Déu i està per damunt de tot. Sigui beneït per sempre. Amén". I després, a Romans 10,1-2: "Germans, desitjo de tot cor i prego a Déu que se salvin. Us asseguro que són zelosos de Déu, però d'una manera mal entesa".

¿I quina és la seva reflexió, davant aquesta realitat? Doncs és afirmar, com Isaïes, que de fet Israel no ha respost a l'amor que Déu els ha mostrat i, així, han quedat igualats als pagans. Perquè els pagans, tot i que podien haver descobert quin era el camí que porta cap a Déu, perquè el camí de Déu està inscrit en el cor de tota persona humana, en canvi han optat per seguir criteris d'idolatria i de maldat, que es concreten bàsicament en la injustícia: "gent sense seny ni lleialtat, sense cor ni compassió" (Romans 1,31). En definitiva, doncs, que ni uns ni altres estaven en el camí de Déu.

Però ara, per l'Evangeli, això ha començat a canviar. Lamentablement, dels jueus, diu Pau, que eren els primers destinataris de la Bona Nova, només hi ha respost un petit nombre, mentre que la majoria dels que hi han respost són d'ori-

gen pagà. Però atenció. La soca d'olivera d'on ha sortit l'Evangeli és la soca d'Israel. Cert que la majoria de les branques israelites s'han assecat, i han estat substituïdes per empelts d'olivera borda, és a dir, pels pagans. Però la soca continua sent l'Israel cridat per Déu molts segles abans. O sigui que els cristians d'origen pagà no han de menysprear, sinó agrair, la soca d'on treuen la saba, i pensar alhora que, si ells no són fidels, també s'assecaran. I llavors ve la gran aposta de Pau. Els jueus no han estat fidels, i els pagans tampoc. Déu, per Jesucrist, els ha cridat a tots a la conversió. Per ara, els que han respost millor han estat els pagans. Però Déu no oblida les seves promeses, i arribarà un dia que Israel voldrà acollir-se també a la seva misericòrdia.

En resum, diu Pau a Romans 11,32: "Déu havia deixat tots els homes captius de la desobediència, per compadir-se finalment de tots". I si en volem treure una conclusió per a nosaltres, jo crec que podria ser aquesta tan elemental: fiem-nos de l'amor de Déu, i mirem de respondre-hi tan bé com sapiguem.

Sabadell Institucions Religioses

Una atenció personalitzada orientada al carisma i a la missió de les institucions.

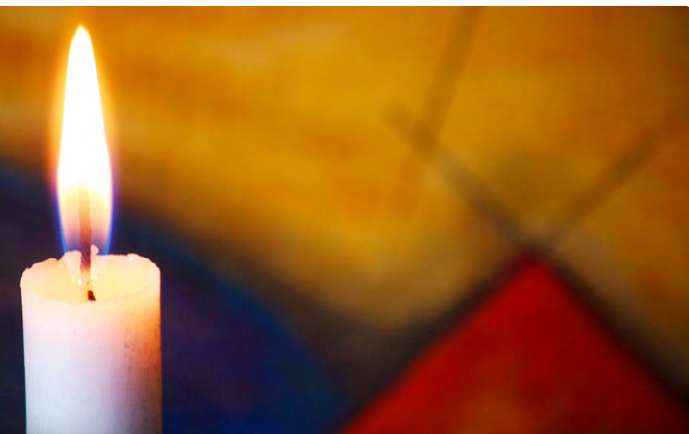
Assessorament en inversions, gestió del patrimoni, finançament preferent, productes i serveis adaptats a les seves activitats econòmiques, col·legis, residències, hospitals, fundacions, i també per als seus empleats i familiars.

Perquè disposem de més de 40 anys d'experiència treballant amb les institucions religioses i adaptant-nos a les seves necessitats.

Un gestor especialitzat serà al seu costat per ajudar-los en totes les seves necessitats financeres i en la gestió del seu dia a dia.

Més informació a
www.bancsabaddell.com/institucionsreligioses

B Sabadell
Ser on siguis

Els Salms: pregar sense maquillatges

PER PAPA FRANCESC
A LES HOMILIES DEL PAPA FRANCESC

Audiència General 14 d'octubre 2020

Estimats germans i germanes, bon dia!

Llegint la Bíblia ens trobem contínuament amb pregàries de diversos tipus. Però també trobem un llibre format només de pregàries, un llibre que s'ha convertit en pàtria, lloc d'entrenament i casa d'innombrables persones que preguen. Es tracta del *Llibre dels Salms*. Hi ha 150 Salms per pregar.

Forma part dels llibres de saviesa, perquè comunica el "saber pregar" a través de l'experiència del diàleg amb Déu. En els salms hi trobem tots els sentiments humans: les alegries, els

dolors, els dubtes, les esperances, les amargors que donen color a la nostra vida. El *Catecisme* afirma que cada salm «té una sobrietat tan gran que els homes de qualsevol condició i de qualsevol temps el pot fer servir» (*CCC, 2588*). Llegint i rellegint els salms, nosaltres aprenem el llenguatge de la pregària. Déu Pare, de fet, amb el seu Esperit els va inspirar en el cor del rei David i d'altres que pregaven, per ensenyar a cada home i a cada dona a lloar-lo, a donar-li gràcies i suplicar-lo, com invocar-lo en la joia i en el dolor, com explicar les meravelles de les seves obres i de la seva Llei. En resum, els salms són la paraula de Déu que nosaltres humans fem servir per parlar amb Ell.

En aquest llibre no trobem persones etèries, persones abstractes, persones que confonen la pregària amb una experiència estètica o alienant. Els salms no són textos nascuts redactats sobre una taula; són invocacions, sovint dramàtiques, que neixen de la vivència de l'existència. Per pregar-los n'hi ha prou de ser el que som. No hem d'oblidar que per resar bé hem de pregar tal com som, sense maquillar-nos. No hem de canviar l'ànima per pregar. "Senyor, jo sóc així", i anar davant del Senyor tal com som, amb les coses boniques i també amb les coses lletges que ningú coneix, però nosaltres, en el nostre interior, les coneixem. En els salms sentim les veus de persones de carn i ossos que pregunten, la vida dels quals, com la de tots, és plena de problemes, de fatiga, d'incerteses. El salmista no dubta de manera radical d'aquest patiment: sap que forma part de la vida. En els salms, però, el sofriment es transforma en *petició*. Del patiment a la petició.

I entre les moltes peticions, n'hi ha una que queda suspesa, com un crit incessant que travessa tot el llibre d'un extrem a l'altre. Una petició, que nosaltres repetim tantes vegades: "*Fins quan, Senyor? Fins quan?*". Cada dolor

requereix una alliberació, cada llàgrima invoca un consol, cada ferida espera una guarició, cada calúmnia una sentència d'absolució. "Fins quan, Senyor, hauré de patir això? Escolta'm, Senyor!": quantes vegades nosaltres hem pregat així, amb "Fins quan?", prou Senyor!

Fent aquestes peticions constantment, els salms ens ensenyen a no acostumar-nos al dolor, i ens recorden que la vida no es salva si no es cura. L'existència de l'home és un alè, la seva vida és breu, però la persona que prega sap que és preciosa als ulls de Déu, de manera que *té sentit cridar*. I això és important. Quan nosaltres preguem, ho fem perquè sabem que som preciosos als ulls de Déu. És la gràcia de l'Esperit Sant que, des de dins, desperta aquesta consciència: som preciosos als ulls de Déu. I per això som empesos a pregar.

La pregària dels salms és el testimoni d'aquest crit: un crit múltiple, perquè en la vida el dolor agafa mil formes, i pren el nom de malaltia, odi, guerra, persecució, desconfiança... Fins a l'"escàndol" suprem, el de la mort. La mort apareix al Salteri com l'enemiga més irracional de l'home: quin delictes mereix un càstig tan cruel,

que comporti l'aniquilació i el final? El qui prega amb els salms demana a Déu que intervingui on tots els esforços humans són inútils. Per això la pregària, per si mateixa, és el camí de salvació i l'inici de la salvació.

Tothom pateix en aquest món: tant si creieu en Déu, com si el rebutgeu. Però en el Salteri el dolor es converteix en *relació*, relació: un crit d'ajut que espera que arribi a algú que escolti. No pot quedar sense sentit, sense objectiu. Fins i tot els dolors que sentim no poden ser només casos concrets d'una llei universal: són sempre les "meves" llàgrimes. Penseu en això: les llàgrimes no són universals, són les "meves" llàgrimes. Cadascú té les seves. Les "meves" llàgrimes i el "meu" dolor m'empenyen a continuar pregant. Són les "meves" llàgrimes que ningú no ha vessat mai abans que jo. Sí, molts han plorat, molts. Però les "meves" llàgrimes són les meves, el "meu" dolor és meu, el "meu" patiment és meu.

Abans d'entrar a l'Aula, he trobat els pares d'aquell sacerdot de la diòcesi de Como que va ser assassinat; va ser assassinat mentre feia un servei per ajudar. Les llàgrimes d'aquells pares

són les “seves” llàgrimes i cada un d’ells sap com van sofrir veient aquest fill que ha donat la vida al servei dels pobres. Quan nosaltres volem consolar algú, no trobem les paraules. Per què? Perquè no podem arribar al seu dolor, perquè el “seu” dolor és seu, les “seves” llàgrimes són seves. El mateix ens passa a nosaltres: les llàgrimes, el “meu” dolor és meu, les llàgrimes són “meves” i amb aquestes llàgrimes, amb aquest dolor m’adreço al Senyor.

Tots els dolors dels homes són sagrats per a Déu. Així ho diu la pregària del salm 56: « les passes que jo he fet tu les has comptades, en el teu odre reculls les meves llàgrimes: no estan escrites en el teu llibre?» (v. 9). Davant de Déu no som uns desconeguts o uns números. Som rostres i cors, coneguts un per un, pel nom. En els salms, el creient troba una resposta. Sap que

encara que totes les portes humanes estiguessin tancades amb clau, la porta de Déu és oberta. Fins i tot encara que el món sencer hagués dictat un veredicte de condemna, en Déu hi ha salvació.

“El Senyor escolta”: de vegades en la pregària n’hi ha prou de saber això. Els problemes no es resolen sempre. Qui prega no és un enganyat: sap que tantes qüestions de la vida d’aquí queden sense resoldre’s, sense sortida; el sofriment ens acompanyarà i, superada una batalla, n’hi haurà d’altres que ens esperen. Però, si se’ns escolta, tot es torna més suportable.

El pitjor que pot passar és patir per abandonament, sense ser recordats. La pregària ens salva d’això. Perquè pot passar, i fins i tot sovint, que no entenguem els designis de Déu. Però els

nostres crits no es queden aquí: pugem fins a Ell que té un cor de Pare, i que plora Ell mateix per totes els fills i filles que pateixen i que moren. Us diré una cosa: a mi em fa bé, en els mals moments, pensar en les llàgrimes de Jesús, quan plorava mirant Jerusalem, quan plorava davant la tomba de Llàtzer. Déu ha plorat per mi, Déu plora, plora pels nostres dolors. Perquè Déu ha volgut fer-se home -deia un escriptor espiritual- per poder plorar. Pensar que Jesús plora amb mi en el dolor és un consol: ens ajuda a avançar. Si mantenim una relació amb Ell, la vida no ens estalvia els sofriments, però s’obre a un gran horitzó de bé i va vers el seu compliment. Ànims, endavant amb la pregària. Jesús sempre és a prop nostre.

Traducció: Josep Maria Torrens

PAPA FRANCESC | [LLEGIR AL WEB](#)

Els pescadors de Barcelona lliuraran l'excedent de peix al convent de Santa Clara
DLL, 12/10/2020 | REGIO 7

Arbúcies recorda "el bisbe dels pobres"
DM, 13/10/2020 | EL PUNT AVUI

Arrestada Cecilia Marogna, la protagonista de l'últim escàndol del cardenal castigat pel Papa
DC, 14/10/2020 | LA VANGUARDIA

Capgirem Vic al·lega contra la immatriculació de la catedral
DC, 14/09/2020 | EL 9 NOU

Veïns i particulars recuperen un oratori a Freixenet, a Camprodon
DJ, 15/10/2020 | DIARI DE GIRONA

Marcello Semeraro, nou prefecte de la Congregació per les Causes dels Sants
DJ, 15/10/2020 | VATICAN NEWS

La Sagrada Família, el lloc més visitat d'Europa a Google Street View
DJ, 15/10/2020 | VILAWEB

'Almoïna' digital al Sant Joan de Déu de Lleida
DV, 16/10/2020 | SEGRE

La Sagrada Família @sagradafamilia

La façana del Naixement explica el naixement de Jesús, i expressa «la il·lusió i el goig de la vida».

Traducir Tweet

12:22 · 14 oct. 20 · Twitter Web App

3 Retweets 27 Me gusta

Abadia de Montserrat @montserratinfo

L'Evangeli és una dilatació de l'esperança. Lateu camina vers la mort, el no-res, la destrucció. El creient corre vers la plenitud, la llum, l'amor.

P. Carles M. Gri, monjo de **#Montserrat**

Traducir Tweet

16:44 · 16 oct. 20 · Hootsuite Inc.

La Salle @LaSalleCat

#NCALaSalle Respectem els ritmes de desenvolupament i aprenentatge i acompanyem a la persona en el seu creixement i formació. Aquest és el nostre Nou Context d'Aprenentatge **#ITuQuèTries** bit.ly/39h38kx

Traducir Tweet

16:00 · 16 oct. 20 · TweetDeck

Maristes Catalunya @MaristesCat

Avui, **#DiaMundialAlimentació**, despertem a les realitats de la pobresa i la vulnerabilitat. Milions de persones passen gana arreu del món. No en som indiferents. No malbaratam aliments. No ens resignem. **#A2030 #ODS2 #ZeroHunger #obrasocialmarista #MaristesDespertat @SEDCatalunya**

Traducir Tweet

16:49 · 16 oct. 20 · Twitter Web App

SJD Serveis Socials @SJD_SS_Bcn

#LaLavor, un projecte necessari, innovador i valent per millorar la situació de moltes **#dones** sense llar

Amb **@bcn_ajuntament** i **@fundacioare**

#Pots veure imatges de l'equipament bit.ly/2FCov5i

@SManeu #sensellarismefemini

Traducir Tweet

1 Solidaritat Sant Joan de Déu i DH Aragón-San Rafael

14:42 · 16 oct. 20 · Twitter Web App

Justícia i Pau @JusticiaIPau

Ahir vam tenir reunió d'Ecologia i Justícia 🌍

El Grup de Treball no para de créixer i és que necessitem moltes mans per dur a terme tota la feina que tenim al cap en favor de la justícia ambiental.

#voluntariat_JIP #justiciaambiental #LaudatoSi

Traducir Tweet

1 ecoparroquies

11:19 · 16 oct. 20 · Twitter Web App

Jesuites Catalunya @jesuitescat

"Els CIE han estat buits durant gairebé set mesos, demostrant que no són necessaris per a la gestió migratòria, que és inútil el sofriment que generen". **@MigraStudium** i el **@migrantes_sj** denuncien que la injustícia torna als CIE. migrastudium.org/la-injusticia-...

Traducir Tweet

18:15 · 13 oct. 20 · Hootsuite Inc.

Fundació Pere Tarrés @Fundperetarres

! La demanda dels centres socioeducatius de la **@Fundperetarres** s'incrementa un 75% respecte 2019 causa de la crisi econòmica i social pel Covid-19. La situació de moltes famílies ha empitjorat per la pèrdua de feina o la xarxa de suport **#diapobresa2020**

Traducir Tweet

La demanda dels centres socioeducatius propis es dispara peretarres.org

15:05 · 15 oct. 20 · Hootsuite Inc.

IQS @IQSBarcelona

El divendres 16/10 a les 10:00, la URL organitza la Jornada Horitzó 2030: «Mapeig i perspectives dels **#ODS**» que es realitzarà de manera virtual.

A la Taula d'experiències de la URL hi participaran els alumnes de Green Fridays IQS.

Us hi esperem!

Traducir Tweet

Escoles FEDAC @EscolesFEDAC

Avui fa un mes que hem començat l'escola. La nostra publicació d'avui va dedicada als protagonistes d'aquests dies: els alumnes de les **#escolesFEDAC!** El vostre entusiasme, responsabilitat i respecte per la situació ens ajuda en la nostra tasca en la nova normalitat. **#educovid19**

Traducir Tweet

13:30 · 14 oct. 20 · Hootsuite Inc.

Fundació Joan Maragall @FJoanMaragall

Molt desitjosos de començar aquest Taller sobre el Nabí de Carner amb en **@SubiranaJaume!!**

Traducir Tweet

Jaume Subirana @SubiranaJaume · 10h
Preparant la motxilla. Avui comencem a parlar del Nabí, llarg i amb calma, a la **@FJoanMaragall**

12:29 · 14 oct. 20 · Twitter Web App

Obs Blanquerna @ObsBlanquerna

Saps què va passar un dia com avui, l'any 1582?

S'inicia l'adopció del calendari gregorià segons havia establert el Papa Gregori XIII a certs territoris – el dia 4 d'octubre d'aquest any és seguit directament pel 15 d'octubre, saltant-se 10 dies 📅

#EfemeridesObs

Traducir Tweet

18:59 · 15 oct. 20 · Twitter Web App

CATALUNYA RELIGIÓ

Resum en paper de la setmana | ISSN 2604-7012 | Tota l'actualitat a www.catalunyareligio.cat

Direcció: Laura Mor i Iriarte. **Redacció:** Glòria Barrete, Ignasi Escudero i Jordi Llisterrí. **Edició paper:** Macià Grau. **Col·laboradors:** Eloi Aran, Ramon Bassas, David Casals, Lucía Montobbio, Alba Sabaté. **Adreça:** Carrer dels Lledó, 11. 08002 Barcelona. **Telèfon:** 674050748. **Correu-e:** info@catalunyareligio.cat
Publicitat: Paris Grau | comunicacio@animaset.cat

Catalunya Religió és una iniciativa de la Fundació Catalunya Religió. **Patronat:** Eduard Ibañez (president), Míriam Díez (vicepresidenta), Carles Armengol, Ignasi Garcia i Clavel, Núria Iceta, Manuel Manonelles, Anna Vilà.

AMB EL PATROCINI DE

AMB LA COL·LABORACIÓ DE

Amb el suport de:

